

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Step TRUTNOV, a. s.**, se sídlem v Praze, Litevská 1174/8, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem v Praze 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové, ze dne 9. května 2011, čj. 2195/11-1200-607208, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalobkyně je p o v i n n a zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 1 608,80 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo

její odvolání do dodatečného vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 a prvoinstanční rozhodnutí potvrdilo.

Žaloba označila napadené rozhodnutí za nezákonné pro vady řízení v prvním stupni, neboť příslušný správce daně neprojednal s žalobkyní zprávu o daňové kontrole, a to navzdory tomu, že se žalobkyně jejího projednání domáhala. Odkázala přitom na názor Ústavního soudu vyjádřený v jeho rozhodnutí ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, čj. 8 Afs 61/2005-79. Tvrdila, že prvostupňový orgán jí nesdělil při projednání zprávy o daňové kontrole své stanovisko k uplatněným námitkám a to navzdory tomu, že tuto povinnost ve světle shora uvedené závazné judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu bezesporu měl. Žalobkyni rovněž nebylo umožněno v rámci projednávání zprávy vznést všechny námitky, když správce daně projednání zprávy ukončil a zprávu o jejím ukončení odeslal poštou. Tato vada řízení způsobuje dle žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí a proto se tak domáhala i zrušení rozhodnutí vydaného v prvním stupni.

Žalobkyně uvedla, že jí správce daně neuznal výdaje ve výši 1 mil. Kč vzniklé v souvislosti se smlouvou ze dne 15. 7. 2003 uzavřenou se společností SBA – Expert, a.s. (dále jen SBA), napadené rozhodnutí proto označila za nezákonné, vycházející z nesprávných skutkových a následně i právních závěrů. O poskytnutí těchto služeb svědčí především listinné důkazy, a to samotná písemná smlouva, daňové doklady č. 25050428, č. 25050425 a č. 25050429 a v neposlední řadě i svědecké výpovědi. Svědek Mgr. L. N. potvrdil, že společnost SBA poskytla dle uzavřené smlouvy žalobkyni za úplatu klíčové informace a konzultace pro získání zakázky od obce Valašská Bystřice a tudíž informace rozhodné pro uzavření obchodu. Za další klíčový důkaz považovala žalobkyně svědectví Ing. M. M., starosty obce Valašská Bystřice, z něhož zřetelně vyplynulo, že žalobkyně v důsledku informačního a znalostního náskoku před jinými soutěžiteli byla v řízení o zakázce na kotelnu úspěšná. Tuto svědeckou výpověď však žalovaný nehodnotil. Ze svědeckých výpovědí přitom vyplynulo, že žalobkyně na rozdíl od jiných soutěžitelů měla k dispozici v dostatečném předstihu informaci získanou od společnosti SBA o tom, že obec Valašská Bystřice uvažuje o záměru vybudovat kotelnu na biomasu. Žalobkyně pak této obci poskytla náměty na efektivnější využití dotací, čímž se rozšířil rozsah zakázky a ta mohla být v důsledku zlepšení ekonomičnosti realizována. I tyto informace získala žalobkyně od společnosti SBA.

Za irelevantní považovala žalobkyně šetření žalovaného v tom směru, zda společnost SBA byla jakkoliv účastna při přípravě a realizaci výběrového řízení obcí Valašská Bystřice. Žalobkyně se dle jejího názoru chovala jako podnikatelský subjekt, když v důsledku získaných informací realizovala svoji ekonomickou činnost. Zdůraznila, že na základě informace získané od společnosti SBA byl finanční rozsah zakázky zvýšen z původních 8 mil. Kč na výsledných 35 mil. Kč.

K výsledku svědka Ing. M. M. žalobkyně uvedla, že správce daně postupoval v rozporu se zákonem, když ho seznámil s obsahem listin, které byly

předmětem dvoustranného závazkového právního vztahu mezi třetími osobami. Žalobkyně proto podala podnět k zahájení řízení ohledně porušení mlčenlivosti. K námitce žalovaného, že obec Valašská Bystřice požádala o poskytnutí dotace již dne 15. 5. 2003 a smlouva s žalobkyní byla podepsána až následně dne 15. 7. 2003, žalobkyně uvedla, že obci poskytla ohledně dotace ještě další podstatnou informaci, což potvrdil ve své výpovědi i starosta obce Ing. M. M., který uvedl, že žalobkyně byla jediným soutěžitelem, který ji na dotační možnost upozornil. Žalobkyně zdůraznila, že svědectví shora uvedených svědků je nutné vyložit v souvislosti s ostatními důkazy podle zásad dané v ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Tímto postupem by musel žalovaný dospět k závěru, že obě svědecké výpovědi potvrzují, že žalobkyně měla k dispozici informace, které jí poskytovaly významnou výhodu před ostatními soutěžiteli a že tyto informace jí poskytla, dle výpovědi svědka Mgr. L. N., právě SBA.

K uzavřené smlouvě o zprostředkování žalobkyně uvedla, že vůle smluvních stran směřovala k jedinému cíli a to k získání důležitých informací, jež by jí umožnily uspět ve výběrovém řízení. Žalovaný však jejich skutečnou vůli nerozpoznal. Smyslem obchodního vztahu bylo zejména poskytnutí obchodně využitelných informací a konzultací za účelem získání dodavatelské pozice pro žalobkyni v řízení organizovaném obcí Valašská Bystřice, tedy poskytnutí informací a konzultací rozhodných pro získání zmiňované zakázky. Žalobkyně přitom ve vazbě na výklad vůle účastníků smluvního vztahu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. 1 Afs 11/2010. Žalovaný se tak při dokazování měl především zaměřit na to, zda skutečně byly poskytnuty obchodně využitelné informace a konzultace, neboť právě tyto okolnosti byly obsahem závazkového vztahu. Správce daně však použil nevhodné důkazní prostředky a naopak další důkazní prostředky nesprávně odmítl. Žalobkyně proto navrhovala provést před soudem výslech svědka L. P., předsedy představenstva žalobkyně a svědka Mgr. L. N., člena představenstva společnosti SBA. Žalovaný tento důkaz v odvolacím řízení neprovedl, ač jeho provedení žalobkyně i v prvostupňovém řízení dne 19. 8. 2010 navrhovala. Jedině tím totiž může být zjištěna skutečná vůle obou smluvních stran. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že výslech není třeba z důvodu, že svědek Mg. L. N. již byl dne 4. 2. 2009 vyslechnut za přítomnosti zástupce žalobkyně a L. P. se ke smlouvě o zprostředkování vyjádřil již ve své odpovědi na výzvy dne 18. 8. 2008. K tomu žalobkyně zdůraznila, že v té době z ničeho nevyplývalo, že by správce daně smluvní vůli obou účastníků smlouvy zpochybňoval. To se žalobkyně dozvěděla až dne 15. 7. 2010.

Ke svědecké výpovědi svědka Mgr. L. N. žalobkyně uvedla, že správce daně přikládal jeho tvrzení jiný význam, než jaký byl skutečně zamýšlen. Pokud totiž svědek hovořil o nerealizovatelnosti výše investice, měl na mysli návratnosti investice v podobě budoucích příjmů na pokrytí nákladů na financování vlastních zdrojů tepla. Proto reakce správce daně, že na Státním fondu životního prostředí vyhodnotili projekt jako realizovatelný a požadovanou dotaci a půjčku

schválili, je nepřipadná. Dále nesouhlasila se závěrem správce daně, že svědek potvrdil, že k naplnění smlouvy nedošlo, což vyvozuje z jeho tvrzení, že firma SBA nezajistila dotaci, pouze žalobkyni poradila, jak o dotaci zažádat. Nesouhlasila rovněž s tvrzením správce daně, že pokud svědek vypověděl, že šlo pouze o poskytnutí informací, popřel tak svoji odpověď, že obsah smlouvy byl naplněn. Rovněž považovala za chybné hodnocení správce daně, který do pojmu „z veřejně dostupných zdrojů“ nezahrnul i pojem „informace projednávané v různých výborech ČR“. Za irelevantní označila žalobkyně hodnocení svědecké výpovědi i v té části týkající se technické dokumentace projektu. Žalovaný dle žalobkyně rovněž nesprávně hodnotil výpověď svědka v té části, v níž uvádí, že žalobkyni navrhl rozšíření akce na pokrytí celé obce z důvodu nerealizovatelnosti původního záměru. Správce daně však zjistil, že důvodem rozšíření investice byl pouze zvýšený zájem občanů. Dále dle názoru žalobkyně cituje správce daně výpověď svědka nepřesně, když nerozlišuje mezi pojmy „nevědět o zakázce“ a „nemít o zakázce informace“. Hodnověrnost realizace zprostředkovatelského vztahu nemůže být dle žalobkyně zpochybněna ani výpovědí starosty Ing. M. M., který konstatoval, že vyhlášení výběrového řízení probíhalo v souladu se zákonem a žádná společnost nebyla nějakým způsobem zvýhodněna.

Žalobkyně dále zdůraznila, že ani výslech zaměstnanců Státního fondu životního prostředí, Ing. V. a Mgr. K. dostatečně neprokazují, že by společnost SBA nemohla získat potřebné informace na webových stránkách. Tato skutečnost by ostatně sama o sobě ani nemohla vznik zprostředkovatelského vztahu vyloučit.

Žalovaný ani správce daně tak dle žalobkyně neunesli svoje důkazní břemeno tak, jak jim ukládalo v té době ust. § 31 odst. 8 písm. c/ zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Žalobkyně přitom odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. 5 Afs 5/2008, dle něhož je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako neúplné a nevěrohodné. K tomu žalobkyně konstatovala, že správce daně sdělil žalobkyni své pochybnosti ohledně hospodářských operací zaúčtovaných na předložených fakturách. Žalobkyně na tuto výzvu předložila jako důkazní prostředek svědectví Mgr. L. N., přičemž skutečnosti tvrzené žalobkyní dle jejího názoru vyplývaly i z výpovědi Ing. M. M. Důkazní břemeno proto unesla a dále bylo povinností správce daně a potažmo žalovaného, aby své pochybnosti podepřeli důkazy. Žalovanému se však nepodařilo důkazy vyvrátit, takže to byl v konečné fázi žalovaný, kdo důkazní břemeno neunesl. Řízení o dodatečném vyměření daně je tak zatíženo procesní vadou, která má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně správně neosvědčil za důkaz o poskytnutí služeb dodavatelské doklady č. 25050428, 25050425 a 25050429, které pouze uvádějí obecný odkaz na smlouvu a cenu služeb. Za důkaz správně neosvědčil ani smlouvu, protože ta obsahuje pouze

ujednání mezi smluvními stranami, ale neprokazuje, zda tato ujednání o poskytnutí služeb byla naplněna, tj. zda smluvně sjednané služby byly skutečně poskytnuty. Výpisy z účtu pouze prokazují pohyb finančních prostředků z účtu odvolatele na účet společnosti SBA, ale neprokazují skutkové naplnění smlouvy, proto ani ty se nestaly důkazem o poskytnutí služeb. Správce daně oprávněně pojal pochybnosti o poskytnutí deklarovaných služeb, proto zaslal žalobkyni výzvu, ve které požadoval, aby průkazným způsobem doložila, co konkrétně bylo předmětem marketingových a zprostředkovatelských aktivit prováděných společností SBA a dále ji vyzval k předložení důkazních prostředků o pravidelném informování o průběhu a zajištění zakázky. Správce daně neosvědčil informace obsažené v odpovědi na výzvu a v jejím doplnění za důkaz o poskytnutí informací od společnosti SBA.

K výpovědi svědka Ing. M. M. žalovaný uvedl, že svědek společnost SBA neznal a nejednal s ní, jméno Mgr. N. nezná, se společností SBA obec nikdy nespolupracovala. Uvedl, že důvodem žádosti o zvýšenou 80 % dotaci na Státní fond životního prostředí byl zvýšený zájem občanů o napojení na novou kotelnu. Svědek uvedl, že výběrové řízení na dodavatele zakázky bylo provedeno v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a žádná společnost, tedy ani později vybraná žalobkyně, při něm nebyla zvýhodněna. Podle svědka byla nabídka žalobkyně nejvhodnější, proto byla vybrána. Smlouva obce s žalobkyní uzavřená na veřejnou zakázku je podle svědka platná, protože byly dodrženy podmínky veřejné soutěže. Uvedl, že žádná firma – ani žalobkyně – nebyla seznámena před vyhlášením veřejné soutěže s podmínkami této soutěže. Svědek nevěděl, že SBA měla zabezpečovat pro obec získání státní dotace od Státního fondu životního prostředí. Starosta byl o možnosti požádat o zvýšenou dotaci informován žalobkyní, ale z výsledku svědka nevyplývá, že žalobkyně tuto informaci získala právě od společnosti SBA. Svědek tak ničím nepotvrdil, že i tato informace žalobkyně o možnosti žádosti o zvýšenou dotaci pocházela právě od společnosti SBA, protože svědek o existenci společnosti SBA ani nevěděl. Nedokázal vysvětlit možný zdroj informací žalobkyně o existenci žádosti o dotaci podanou obcí. Svědek dále popřel, že by společnost SBA nějakým způsobem ovlivnila výběr žalobkyně jako nejvhodnějšího kandidáta ve výběrovém řízení o zakázce a neosvědčil, že společnost SBA informace a náměty ohledně zakázky žalobkyni poskytla. Výpověď svědka Ing. M. M. nebyla, jak konstatoval žalovaný, správně osvědčena za důkaz o poskytnutí obchodně využitelných informací společností SBA.

Dále žalovaný konstatoval, že svědek Mgr. L. N. uvedl, že společnost SBA splnila požadavky obsažené ve smlouvě. Uvedl, že informace fakturované společností SBA spočívaly v tom, že zakázka vůbec existuje a že byly poskytnuty informace o jejím předpokládaném spolufinancování ze Státního fondu životního prostředí. Informace o tom, že obec Valašská Bystřice požádala o dotaci k zakázce od tohoto fondu získala společnost SBA podle svědka z webových stránek fondu, a z veřejně dostupných informací tedy od žádných konkrétních osob. Tato informace je dle žalovaného v rozporu s informací získanou od L. P., který vypověděl, že informace byla získána ze zdrojů v různých výborech ČR.

Svědka Mgr. N. uvedl, že informaci o zakázce získal tím, že obec již měla žádost o dotaci na Státním fondu životního prostředí podanou. Kontaktoval předsedu představenstva žalobkyně a navrhl mu pomoc se sepsáním nabídky a návrhem lepší efektivity realizace zakázky pro obec. Toto vyjádření svědka však dle žalovaného nekoresponduje s vyjádřením L. P., který se o pomoci se sepsáním nabídky ve svých vyjádřeních k výzvě nezmínil. Podle svědka bylo financování zakázky při první žádosti o 50 % dotaci na fond nerealizovatelné, proto z důvodu realizovatelnosti zakázky doporučil L. P. kontaktovat obec Valašská Bystřice a té doporučit, aby obec požádala o vyšší dotaci, a to ve výši 80 % hodnoty zakázky. Na základě toho vznikla Smlouva o zprostředkování ze dne 15.7.2003, která byla vlastně uzavřena ještě před poskytnutím těchto informací. Provize pro společnost SBA byla podmíněna výhrou žalobkyně ve výběrovém řízení vyhlášeném obcí. Na otázku správce daně, zda může svědek doložit svá tvrzení průkaznými doklady, odpověděl, že informace byly řešeny operativně formou telefonátů a osobních setkání. Poskytnuté a dodavatelskými doklady fakturované informace byly poskytnuty výhradně Mgr. N. panu L. P. při jejich jednáních v Mnichově Hradišti, v Trutnově a v Praze. Toto tvrzení je dle žalovaného v rozporu s odpovědí L. P. na výzvu správce daně, ve které uvedl, že by „...bez výrazné spolupráce s pracovníky SBA zakázku nezískal“. Přitom žádní další pracovníci společnosti SBA, kteří měli informace poskytnout, nebyli ze spisového materiálu zjištěni. Spisový materiál neobsahuje žádné listinné ani jiné důkazy o jednáních a informacích, které měl svědek žalobkyni poskytnout.

Sdělení svědka Mgr. N. o tom, že získal informace z webových stránek státního fondu, považoval žalovaný za nevěrohodné, neboť bylo zjištěno, že žádost obce byla podána dne 15. 5. 2003 a informace o přiznání dotace a její výše byly uveřejněny na webu Státního fondu životního prostředí dne 7. 11. 2003. Pokud svědek Mgr. N. ze společnosti SBA dle svého tvrzení jako jediný zástupce poskytovatele informací uvádí, že zdroje jeho informací o zakázce obce a dotace k ní nepocházejí od žádné konkrétní osoby, ale z blíže neurčených zdrojů, je jeho tvrzení v rozporu s výpověďmi svědků ze Státního fondu životního prostředí, Ing. M. i s informacemi získanými od L. P. a v rozporu s listinnými důkazy. Jeho výpověď jako důkazní prostředek o poskytnutí informací není dle žalovaného věrohodná dále proto, že při uzavření smlouvy o zprostředkování dne 15. 7. 2003 byla již žádost o dotaci na státní fond obcí podána a jakékoli konkrétní informace o zakázce i možnosti přiznání dotace k ní by musely být společností SBA žalobkyni a žalobkyní obci podány již před 15. 5. 2003, tedy ještě před uzavřením zprostředkovatelské smlouvy. Výhradní poskytovatel informací Mgr. N. jako zástupce jedné smluvní strany při výsledku dne 4. 2. 2009 nedeklaroval ani po 4 letech od kontrolovaného období tzv. zastřený stav, tj. nezmínil významnou odchylku od smlouvy deklarovanou v průběhu daňového řízení odvolatelem a na počátku výsledku doslova uvedl, že „...SBA splnila obsah smlouvy“. Dále svědek uvedl, že se z jeho strany nejednalo o technické činnosti, ale o informace a postupy pro realizaci projektu, konkrétní výpočty a specializace si prováděla žalobkyně sama na základě doporučení společnosti SBA. Uvedl, že společnost SBA navrhla žalobkyni,

aby obci doporučila podat žádost o zvýšení dotace pro rozšíření projektu vytápění na pokrytí celé obce. Žalobkyně by podle svědka N. nemohla vyhrát výběrové řízení, protože by bez společnosti SBA o zakázce nevěděla a do výběrového řízení se nepřihlásila. Ani vyjádření svědka N. ve věci rozšíření projektu není v souladu s výpovědí svědků Ing. M. a vyjádřením L. P. Zatímco Ing. M. se vyjadřuje ke nezměněnému výkonu kotelny o 2 kotlích (600 kW a 900 kW, celkem 1,5 MW), L. P. správci daně zaslal informaci o návrhu SBA na instalaci dalšího kotle v kotelně a svědek N. se ve své výpovědi vyjádřil pouze k „rozšíření akce“, aniž by jakkoli sám specifikoval lepší technické řešení projektu navržené ze strany společnosti SBA žalobkyni. Žalovaný vyhodnotil obsah výpovědi svědka Mgr. L. N. jako nevěrohodnou, neboť neprokázala poskytnutí informací o existenci zakázky i možnosti dotace k ní.

Dále žalovaný uvedl, že společnost SBA též nedostála svému závazku ze smlouvy ve věci zajištění dotace pro obec, neboť nebylo prokázáno, že někdo ze společnosti SBA jednal se zaměstnanci Státního fondu životního prostředí. Svědek na otázku správce daně, zda poskytoval i jiná plnění než ta, která vyplývají ze smlouvy, odpověděl záporně. V tom je odpověď svědka N. dle žalovaného v rozporu s tvrzením žalobkyně, že došlo ke změně vůle smluvních stran. Změnu vůle deklarovala pouze žalobkyně a nikoli Mgr. N., který jednal za společnost SBA jako druhou smluvní stranu. Ten při své výpovědi pouze upřesnil smluvní činnost zprostředkovatele (marketinkové a zprostředkovatelské aktivity) na poskytnutí informací vedoucí k získání zakázky. Z výpovědi Mgr. N. tak žalovaný dovodil, že společnost SBA s obcí nejednala, informace o zakázce a přiznané 50 % dotaci byly veřejně uvolněny až 7. 11. 2003, tj. až po podpisu ministra životního prostředí. Smlouva mezi žalobkyní a společností SBA byla podepsána 15. 7. 2003, obec podala první žádost o dotaci na Státní fond životního prostředí již 15. 5. 2003.

Dále bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že správce daně si jako důkazní prostředek v otázce žádosti o dotaci k ekologickým projektům, ke kterým projekt stavby kotelny patřil, opatřil stanovisko odborných pracovníků Státního fondu životního prostředí, ing. V. a Mgr. K. Oba svědci shodně uvedli, že informace o žádostech o dotaci se jak v současné době, tak i v minulosti zveřejňovaly až po podpisu rozhodnutí o poskytnutí podpory ministrem životního prostředí. Detaily žádosti nebyly až do podpisu ministra životního prostředí nikdy na webu tohoto fondu zveřejněny. Svědci popřeli, že by byla při řízení o dotaci potřebná účast jakéhokoli zprostředkovatele kromě vlastního žadatele, tj. obce. Informace získané od zaměstnanců Státního fondu životního prostředí nepotvrdily, že by SBA získala obchodovatelnou informaci o zakázce a podané žádosti o podporu dotací, protože tato žádost nebyla od jejího podání obcí až po vyhlášení výsledků o přiznání dotace veřejně prezentována.

Žalovaný uzavřel, že povinností žalobkyně bylo prokázat, že jí společnost SBA poskytla obchodně využitelné informace a konzultace či jiné služby. Žalobkyně však svoji zákonnou povinnost nesplnila, poskytnutí služby věrohodným způsobem

neprokázala, pouze tvrdila a předkládala takové důkazní prostředky, které správcem daně nebyly za důkazy o poskytnutí služeb osvědčeny.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že důkazem o tom, že společnost SBA předmětné informace žalobkyni poskytla, nemůže být pouze izolovaná výpověď Ing. M. M. Žalovaný totiž dle názoru žalobkyně měl veškeré důkazy - tedy smlouvy, faktury, platby a výpověď svědka Mgr. L. N. - hodnotit ve vzájemných souvislostech ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby se zdůrazněním, že s žalobkyní nebyla projednána zpráva o daňové kontrole a žalovaný neunesl důkazní břemeno tak, jak mu ukládá ust. § 31 odst. 8 písm. c/ zákona. Žalobkyně se naopak řádně své důkazní povinnosti zhostila, když předložila potřebné listinné důkazy a navrhla výsledky svědků. Dle jejího názoru bylo prokázáno, že obchodně využitelné informace jí společnost SBA poskytla, za tuto službu zaplatila, využila tyto informace pro svoji ekonomickou činnost a sloužily jí dokonce i k navýšení finančního rozsahu zakázky. Zástupce žalobkyně navrhl v rámci soudního řízení výsledky svědků Mgr. L. N. a L. P.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť měl zato, že žalobkyně dostatečně prokázala, a to především navrhovanými výsledky svědků, že se zprostředkovatelská činnost ze strany SBA uskutečnila, a tedy že smlouva o zprostředkování došla svého naplnění. Ten proti tomuto rozhodnutí brojil kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu zrušil (rozsudek ze dne 29. 11. 2012, čj. 5 Afs 37/2012-25) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke konstatování krajského soudu o přesunu důkazního břemene zdůraznil, „že závěr o unesení či neunesení důkazního břemene je nutno činit vždy s ohledem na stav daňového řízení, ve kterém k přesunu břemene mělo dojít. Nelze bez přihlédnutí ke stavu dokazování, resp. bez znalostí a posouzení rozsahu důkazního břemene, jež daňový subjekt k určitému momentu daňového řízení tíží, dovodit vždy, když daňový subjekt doloží po formální stránce perfektní doklady, že důkazní břemeno přechází na správce daně. Vždy je třeba přihlédnout ve smyslu § 31 odst. 9 zákona k tomu, zda a v jakém rozsahu bylo aktivováno důkazní břemeno daňového subjektu. Je-li daňový subjekt v určité fázi dokazování vyzván správcem daně k prokázání fakticity jím deklarovaného plnění, je na něm, aby výzvě správce daně vyhověl a správci daně navrhl provedení takových důkazních prostředků, které jeho tvrzení osvědčí. Samotné písemné vyjádření daňového subjektu bez jeho podložení způsobilými důkazními prostředky k unesení důkazního břemene nestačí. Pro závěr o tom, zda a v jakém momentu přešlo na správce daně důkazní břemeno, je v projednávané věci ve smyslu výše uvedeného

podstatný obsah výzvy k dokazování správce daně ze dne 5. 6. 2008. Citovanou výzvou byla žalobkyně v rámci daňové kontroly vyzvána nikoliv k prokázání existence zprostředkovatelské smlouvy a jejího výsledku, ale správce daně s ohledem na předmět zprostředkovatelské smlouvy požadoval již zcela konkrétně doložit předmět marketingových a zprostředkovatelských aktivit společnosti SBA a požadoval předložení důkazních prostředků o pravidelném informování o průběhu a zajištění zakázky „kotelna na biomasu včetně rozvodů a předávacích stanic v obci Valašská Bystřice“. Žalobkyně reagovala na výzvu přípisem ze dne 18. 8. 2008, kde uvedla, že společnost SBA jako první informovala žalobkyni o chystaném projektu. SBA dále zjistila informace o rozsahu plánovaného díla, ekonomické nevyváženosti a navrhla zvýšení dotace o 100 % z původní žádosti. Žalobkyně tak mohla tuto alternativu nabídnout jako konkurenční výhodu oproti jiným zájemcům o zakázku. Na základě jednání žalobkyně s obcí, kde bylo žalobkyní navrženo nejlepší řešení, byla žalobkyně oslovena a vyzvána k podání nabídky. Díky navrženému technickému řešení byla pak žalobkyně vybrána k realizaci díla. Existenci plnění z předložené zprostředkovatelské smlouvy správce daně v průběhu kontroly ověřoval formou dožádání. Finanční úřad ve Vsetíně správci daně dne 21. 8. 2008 sdělil, že výběrové řízení na dodavatele stavby prováděla obec sama, zhotovitel nebyl vybrán za pomoci nějaké zprostředkovatelské společnosti. Společnost SBA do styku s obcí nepřišla, tudíž tato firma nemohla zajistit pro obec přidělení dotace ve výši 80 %. Podle sdělení dožádaného správce daně obec spolupracovala při vyřizování žádosti o dotaci pouze se SFŽP.“

V další části rozsudku shrnul Nejvyšší správní soud průběh důkazního řízení provedeného správcem daně a hodnoceného v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z postupu správce daně při dokazování vyplývá, že žalobkyně byla v průběhu daňové kontroly po doručení výzvy správce daně povinna doložit správci daně důkazy, jež by prokázaly fakticitu deklarovaného plnění, nikoli pouze formální doložení dokladů k předmětné zakázce. Tvzení žalobkyně uvedená ve vyjádření ze dne 18. 8. 2008 a 19. 9. 2008 správce daně dle názoru Nejvyššího správního soudu v souladu s § 31 odst. 8 zákona s odkazem na skutečnosti zjištěné z dožádání v průběhu kontroly dostatečným způsobem zpochybnil, když poukázal na sdělení dožádaného Finančního úřadu ve Vsetíně, který správci daně sdělil, že zhotovitel (žalobkyně) předmětné zakázky nebyl vybrán za pomoci nějaké zprostředkovatelské společnosti. Současně tyto pochybnosti žalobkyni řádným způsobem sdělil, a to v rámci ústního jednání konaného dne 30. 9. 2008. Při hodnocení přechodu důkazního břemene je v projednávané věci nutné přihlédnout k tomu, že žalobkyní dohodnutý předmět zprostředkovatelské smlouvy, jež se stal předmětem dokazování, nekorespondoval s provedenými důkazy, zejména s tvrzeními žalobkyně a výpovědí Mgr. N., který popřel zprostředkovatelskou činnost a uvedl, že fakticky plnění dle předmětné smlouvy spočívalo v poskytnutí informací, nikoli v zajišťování zprostředkovatelské činnosti. Předložená zprostředkovatelská smlouva a doklady k této nemohly být samy o sobě důkazem osvědčujícím deklarované plnění. Závěr krajského soudu, dle kterého správce daně neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona

nebyl na místě, když i svědkové a následně sama žalobkyně tvrdili, že předmětem smlouvy nebylo zprostředkování, nýbrž poskytnutí informací. Dle názoru Nejvyššího správního soudu správce daně v průběhu dokazování tvrzení žalobkyně vždy řádným a dostatečným způsobem s ohledem na stav dokazování zpochybnil. Za této situace nemohlo dojít k přesunu důkazního břemene na správce daně. Je-li daňový subjekt při dokazování vyzván správcem daně k prokázání fakticity plnění, není na místě automaticky bez dalšího činit závěr, že předložením faktur, smluv, případně dokladů prokazujících zaplacení, daňový subjekt své důkazní břemeno unesl. Vždy je zapotřebí zohlednit rozsah výzvy, stav dokazování, stejně jako konkrétní skutečnosti, jež jsou předmětem dokazování. Krajský soud s ohledem na shora uvedené pochybil, pokud bez bližšího odůvodnění shledal přesun důkazního břemene na správce daně, aniž by specifikoval, k jakému momentu k němu došlo, aniž by posoudil rozsah důkazního břemene tížícího v daném momentu žalobkyni. V projednávané věci to byla žalobkyně, která právě s ohledem na výše uvedené pochybnosti o tom, co bylo vlastně předmětem plnění zprostředkovatelské smlouvy, nesla v průběhu daňové kontroly důkazní břemeno. Pokud správce daně z výsledků dožádání zjistil, že se o zprostředkovatelskou činnost, tak jak byla dohodnuta ve smlouvě, nejednalo, bylo na žalobkyni, aby předložila takové důkazy, které by plnění, jež bylo fakturováno a jež bylo skutečně ze strany dodavatele poskytnuto, prokázala.“

Krajský soud vázán tímto názorem Nejvyššího správního soudu přistoupil znovu k přezkumu napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých žalobních bodů se zaměřením na to, jak mu ostatně shora vzpomínaným rozsudkem bylo uloženo, zda žalobkyně prokázala, jaké konkrétní informace byly předmětem uplatňovaného výdaje ve výši 1.000.000 Kč.

V průběhu soudního řízení předložila žalobkyně k datu 9. 7. 2013 písemné doplnění právní argumentace. V něm uvedla, že uzavřená smlouva se společností SBA ze dne 15. 7. 2003 svým obsahem nebyla smlouvou o zprostředkování, ale smlouvou o poskytnutí obchodně využitelných informací a konzultací za tím účelem, aby se žalobkyně stala dodavatelem kotelny na biomasu, včetně rozvodů a předávacích stanic v obci Valašská Bystřice. Proto veškeré úvahy založené na premise, že se v posuzovaném případě jednalo o zprostředkování, jsou v základu chybné a vedou nutně k chybným závěrům. Zdůraznila, že tvrzení žalobkyně nejsou v rozporu se skutečnostmi zjištěnými správcem daně. Správce daně se při hodnocení tvrzení ve vztahu k jím zjištěným skutečnostem dopustil zřetelných omylů. Dle jejího mínění spočívaly obchodně využitelné informace a konzultace získané od společnosti SBA na základě předmětné smlouvy v tom, že:

- a) SBA informovala žalobkyni o možnosti získání 80% dotace projektu na základě výjimky,
- b) SBA informovala žalobkyni o tom, že větší rozsah realizace původního projektu bude pro hospodárnost a návratnost projektu příznivější,

- c) SBA informovala žalobkyni o tom, že větší rozsah realizace původního projektu bude i pro samotnou žalobkyni ekonomicky příznivější pakliže uspěje ve výběrovém řízení,.
- d) SBA poskytovala žalobkyni konzultace při sestavování žádosti o dotaci v rozsahu 80% ceny projektu na základě výjimky.

Žalobkyně tak dospěla k závěru, že plnění se strany SBA bylo smysluplně využitelné. Nadto se žalobkyně zavázala ve smlouvě zaplatit společnosti SBA až po úspěšné realizaci projektu. Potom kauzální nexus vynaloženého výdaje a zdanitelných příjmů dosažených žalobkyní je více než flagrantní. Dále zdůraznila, že jí společnost SBA poradila, aby u obce Valašská Bystřice navrhla zvětšení výkonu kotelny na biomasu instalováním dalšího kotle a teplofikaci celé obce, nikoli pouze malé části objektů, jak bylo uvažováno do té doby. Žalobkyni přitom bylo známo, že projekt z hlediska technického je stále stejný, nicméně z hlediska finančního (rozsah realizace technického projektu) se měnil, a to právě na základě informací získaných od společnosti SBA. Tvrzený rozpor založený na tom, že obec setrvala na původním výkonu kotelny podle původní projektové dokumentace, tedy není nikterak s tvrzeními žalobkyně v rozporu a je rozporem pouze zdánlivým. Zájem obyvatel o napojení na systém vytápění biomasou jistě byl logickým důvodem pro realizaci projektu, který nijak není v rozporu s tvrzeními žalobkyně. Správce daně se dle žalobkyně mýlil, když tvrdil, že nepředložila žádné důkazy o návrhu lepšího řešení na realizaci kotelny na biomasu. Onen návrh "lepšího řešení" spočíval, jak je již patrné z podání ze dne 18. září 2008, ve zvýšení rozsahu připojených objektů na centrální zdroj vytápění. Existence tohoto "lepšího řešení" poskytnutého ze strany SBA byla prokázána výsledkem Ing. M. M., starosty obce Valašská Bystřice ze dne 27. ledna 2009 a následně pak výsledkem Mgr. L. N. ze dne 4. února 2009. Stejně tak není správné tvrzení správce daně, že "obec při první žádosti získala 40% dotaci." Žalobkyně nic takového v řízení netvrdila a jak je patrné z textu již citovaného podání ze dne 18. září 2008, žalobkyně jen obecně konstatovala, že "v té době bylo z národních programů možné získat přímou dotaci maximálně 40 %". To, že obec usilovala o dotaci 50 % v důsledku změny pravidel či změny jiné okolnosti, není pro posouzení dané věci vůbec podstatné. Nadto žalobkyně ani nikdy netvrdila v žádném písemném ani jiném podání, že by obec žádala o dotaci ve výši 40 % nákladů na projekt. Potom závěr správce daně, že takové tvrzení je nepravdivé, je závěrem zcela zmatečným, protože žalobkyně žádné takové tvrzení v řízení neuvedla. Dále považovala za nesprávné tvrzení žalovaného, že žalobkyně neprokázala souvislost činnosti SBA a získání dotace na základě výjimky ve výši 80%. Jak je patrné z výsledku Ing. M. M. ze dne 27. 1. 2009, byla to právě žalobkyně, kdo o možnosti získání dotace ve výši 80% na základě výjimky obec informovala. Nadto žalobkyně s obcí úzce spolupracovala na sestavení žádosti o výjimku na dotaci 80%. Žalobkyně žádost a její obsah úzce konzultovala právě se společností SBA. To potvrdil i výsledek svědka Mgr. N. Žalobkyně je přesvědčena, že činnost SBA při sestavování žádosti byla právě tím momentem, který zajistil této žádosti o 80% dotaci úspěch. Zdůraznila, že jednala s obcí Valašská Bystřice, a to několikrát, což bylo prokázáno výsledkem starosty obce Ing. M.

M. Žalobkyně netvrdila v řízení, že by jednala se SFŽP, a tedy ani k takovému tvrzení z logiky věci nenavrhovala žádné důkazy. Závěrem konstatovala, že jí společnost SBA informovala o záměru obce Valašská Bystřice teplofikovat obec.

V dané věci nařídil krajský soud na žádost žalobkyně další jednání, v němž její zástupce vyslovil přesvědčení, že ve světle hodnocení důkazů uvedených v žalobním návrhu, v replice a doplnění právní argumentace žalobkyně unesla důkazní břemeno. Byla ve shodě s názorem zdejšího soudu ohledně toho, že žalovaný neunesl důkazní břemeno, které ho stíhá. Je sice pravdou, že žalovaný vyslovil ohledně plnění přijatého od společnosti SBA pochybnosti, nicméně po bližším přezkoumání skutkových okolností, na jejichž základě žalovaný vybudoval svoje pochybnosti, se jeví jako nedůvodné. Lze tedy uzavřít, že žalovaný důkazní břemeno neunesl, neboť je povinen právě prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost či správnost důkazních prostředků uplatněných žalobkyní v daňovém řízení ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písmeno c/ daňového řádu. Obdobná úprava zavdávala důkazní břemeno žalovanému i podle zákona.

Pověřená pracovnice žalovaného nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že správce daně neunesl důkazní břemeno. Odkázala na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu a obsah spisového materiálu, které prokazují stanovisko žalovaného. Vyjádřila se k obsahu podání žalobkyně ze dne 9. 7. 2013, v němž tvrdí, že se nejednalo v posuzovaném případě o zprostředkovatelskou činnost, ale obchodní využití informací. Poukázala na obsah smlouvy, která byla v tomto případě posuzována, a uvedla, že o tom, že byly poskytnuty informace, žalobkyně nepředložila žádný důkaz. Jediný, který byl navržen, byl výslech svědků Ing. M. a Mgr. N. Dále uvedla, že existují reálné pochybnosti o tom, že společnost SBA poskytla žalobkyni uvedené informace, neboť, s ohledem na jejich charakter a rozsah, je mohla získat žalobkyně z jiných zdrojů. Dále pak popsala, v čem měla informace, za níž žalobkyně zaplatila milion korun, spočívat.

K projednávané věci krajský soud z obsahu správního spisu a jednotlivých podání a vyjádření účastníků řízení zjistil následující skutečnosti. Z průběhu daňové kontroly vyplynulo, že si žalobkyně uplatnila v daňových nákladech k dani z příjmů právnických osob částku v souhrnné výši 1.000.000 Kč dle daňových dokladů vystavených na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 15. 7. 2003 uzavřené mezi žalobkyní jako objednatelem a společností SBA jako zprostředkovatelem. Jejím předmětem bylo provádění marketingové a zprostředkovatelské aktivity s cílem prosazení objednatele na konkrétně určené zakázce dle této smlouvy. Jednalo se o zajištění zakázky „Kotelna na biomasu včetně rozvodů a předávacích stanic“ v obci Valašská Bystřice. Závazek vůči zprostředkovateli byl podmíněn získáním zakázky objednatelem ve výběrovém řízení a uzavřením smlouvy o dílo na uvedenou akci s obcí Valašská Bystřice a dále zajištěním 80 % dotace od Státního fondu životního prostředí a splatností faktur na účet dodavatele. Činnost měla probíhat v časovém intervalu srpen 2003 až listopad 2005. Dále krajský soud zjistil, že žalobkyně byla v rámci daňové kontroly správcem daně vyzvána k doložení, co konkrétně bylo předmětem marketingových a zprostředkovatelských aktivit prováděných společností

SBA a dále k doložení, že vykázaný základ daně je ve správné výši. Nato žalobkyně reagovala podrobně obsáhlým vyjádřením, k němuž přiložila výpisy z bankovních účtů o platbách provedených ve prospěch společnosti SBA. Správce daně provedl v rámci probíhající daňové kontroly výsledky svědků, které dle jeho názoru zprostředkovatelské aktivity společnosti SBA nepotvrdily. Jednalo se o výslechy svědka Mgr. L. N., statutárního zástupce společnosti SBA a Ing. M. M., starosty obce Valašská Bystřice. Obě svědecké výpovědi žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zpochybnil a podrobně uvedl rozpory, které dle jeho názoru jednotlivé výpovědi obsahovaly a to ve vazbě na další skutečnosti v daňovém spise uvedené. Tyto závěry potvrdily dle žalovaného i informace správce daně získané od dožádaného Finančního úřadu ve Vsetíně, který provedl u obce Valašská Bystřice kontrolu dodržování dotačních podmínek a čerpání poskytnuté dotace. Nad rámec těchto důkazů provedl ještě správce daně výslechy dvou svědků, zaměstnanců Státního fondu životního prostředí. I tyto dva výsledky hodnotili správce daně i žalovaný ve prospěch svého závěru, dle něhož se zprostředkovatelská činnost neuskutečnila.

Krajský soud hodnotil tyto skutkové okolnosti projednávané věci ve světle závazných právních názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 11. 2012, čj. 5 Afs 37/2012-25 a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud hodnotil jednotlivé důkazní prostředky získané v rámci daňového řízení buď z iniciativy žalobkyně nebo z iniciativy správce daně. Zaměřil pozornost zejména na svědecké výpovědi. Z výsledku svědka Ing. M. M. konstatoval jeho tvrzení, že s firmou SBA nespolečně pracoval a že důvodem podání žádosti o výjimku v poskytnutí dotace byl zvýšený zájem o napojení na centrální zdroj tepla ze strany bytové zástavby. Svědek rovněž potvrdil, že informace poskytnuté žalobkyní o možnosti dostat dotaci vyšší, než byla původně žádána, byla pro obec zajímavá. U výsledku svědka Mgr. L. N. zjistil, že žalobkyni poskytl na základě smlouvy o zprostředkování informací o existenci zakázky, kterou zjistil z veřejně přístupných zdrojů. Navrhl žalobkyni, aby kontaktovala obec Valašská Bystřice a nabídl pomoc se sepsáním nabídky. Tyto informace byly dle svědka řešeny operativně formou telefonů a osobních setkání. Uvedl, že žalobkyni informoval, jakým způsobem poradit obci o zažádání dotace a jakým způsobem žádost napsat. Zdůraznil, že šlo pouze o informace o postupy pro realizaci projektu, konkrétní výpočty a specializace si žalobkyně zajišťovala sama na základě doporučení.

Nejvyšší správní soud prvořadě zdůraznil, že důkazem osvědčujícím deklarované plnění nemohla být pouze předložená zprostředkovatelská smlouva a doklady k ní. Současně zpochybnil závěr zdejšího soudu, že by správce daně neunesl důkazní břemeno, když dostatečným způsobem, s ohledem na stav dokazování, tvrzení žalobkyně řádným způsobem zpochybnil. Nejvyšší správní soud tedy přesun důkazního břemene na správce daně vyloučil. A tento právní názor je v projednávané věci stěžejní. Krajský soud tedy vzal dále v úvahu, že je to právě

žalobkyně, která s ohledem na uvedené pochybnosti o tom, co bylo vlastně předmětem zprostředkovatelské smlouvy, nesla v průběhu daňové kontroly důkazní břemeno. Pokud správce daně z výsledků dožádání zjistil, že se o zprostředkovatelskou činnost dohodnutou ve smlouvě nejednalo, bylo na žalobkyni, aby předložila takové důkazy, které by fakturované plnění, které bylo skutečně ze strany dodavatele poskytnuto, prokázala. Krajský soud vzal při zvažování důkazní pozice žalobkyně v úvahu i její následně tvrzení a tvrzení svědka Mgr. L. N., že se o zprostředkovatelskou činnost vlastně nejednalo a že společnost SBA vlastně poskytla žalobkyni pouze informace.

Hodnocením shora uvedených důkazních prostředků dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyně svoje tvrzení dostatečně neprokázala. Ze shora vzpomínaných výsledků svědků lze sice dovodit, že k nějakým jednáním mezi ní a společností SBA došlo, nicméně tato tvrzení jsou pouze v obecné rovině a nejsou podložena žádnými dalšími, např. písemnými, důkazy. Navíc jejich obsah ani nekoresponduje předložené písemné smlouvě a zprostředkování. Pokud by tedy ze strany společnosti SBA došlo k nějakému plnění, bylo na žalobkyni, aby si o něm opatřovala průběžně důkazy, tedy alespoň rámcově se dotýkající informací, jež byly poskytovány a jakým způsobem byly poskytovány, a v jaké formě. Správci daně tak žalobkyně neprokázala, jaké vlastně konkrétní informace, jejichž významnost by i odpovídala poskytnuté odměně, vlastně obdržela. Navíc lze i z daňového řízení dovodit, že správce daně měl důvodné pochybnosti o tom, zda společnost SBA vůbec takové potřebné informace mohla někde získat. Krajský soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že žalobkyně neprokázala, že by náklady ve výši 1 mil. Kč splňovaly podmínku obsaženou v ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

Za nedůvodnou označil krajský soud, a to již v předcházejícím řízení, žalobní námitku dotýkající se postupu správce daně při vypracování a projednání zprávy o daňové kontrole. Tento závěr nebyl rozsudkem Nejvyššího správního soudu zpochybněn, zdejší soud tedy na něm setrvává. Je přesvědčen, že procesní postup správce daně v průběhu daňové kontroly odpovídal požadavkům kladeným na něho zákonem i daňovým řádem. Nelze přisvědčit názoru, že žalobkyni byla upřena možnost vznést všechny námitky, když správce daně projednání zprávy ukončil a samotnou zprávu odeslala poštou. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žalobkyně byla s výsledky zjištěnými při daňové kontrole seznámena již dne 15. 7. 2010. Na žádost jejího zástupce bylo toto projednání přerušeno s tím, že v dalším projednání bylo pokračováno dne 19. 8. 2010. Při tomto jednání vyslovil zástupce žalobkyně nesouhlas s názory a závěry vyslovenými správcem daně. Takovýto stav však nelze hodnotit jako neprojednání zprávy. Vyplývá z něho pouze, že žalobkyně má na projednávanou věc jiné, možno říci zásadně odlišné stanovisko. Pokud správce daně její návrhy na hodnocení důkazů neakceptuje, a na základě důkazního řízení pak vyměří daňovou povinnost, může se žalobkyně domáhat revize jeho názoru cestou řádných opravných prostředků. To se také v dané věci stalo. Za takové situace nelze správci daně vyčítat jakékoliv procesní pochybení, tedy ani

nedodržení ust. § 16 odst. 8 zákona, ani přisvědčit námitce, že žalobkyně neměla možnost reagovat na nové skutkové a právní závěry správce daně.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout. Má přitom zato, že jeho právní závěry jsou v souladu i se shora prezentovaným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovanému krajský soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení, konkrétně jízdné jeho pracovníce osobním automobilem z Brna do Hradce Králové a zpět a stravné. Žalobkyně tak byla zavázána k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. července 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu